

Hol a kör,
s a kör közepén
a kikáltandó elmebeteg?
Csak a vakító halálos játék,
melytől fényszálkás a hal csillagképe
s az agyvelő sistergőn kráteres.
Csak a tűzön-vizen átkelő sereg . . .
s a nagy haddel-hadon túl ácsorgókat
élve elhagyó lélek fényjelei —
az éjjél előtti néma harangszó.

KONCSOL LÁSZLÓ

A lepke-füst

Susog az álmos félhomály
A góca láng a góca szellem
Egy lepke-füst az ősz szelekben
Lélek de korma szétszítál

Kuvik vonít az eb-madár
Apró láng leng az álom ellen
a volt napért s a fénykeretben
az élő életet talál

A gyermek mind több tűzbe lép
s a fán sok rezgő lélek ég
kőrömnnyi láng lidércke lepke

A ködben égő domb lebeg
virraszt a holt élők felett
az élő holtak gyertya-lelke

NAGY GÁSPÁR

Februáriu

(M. S. mestert is idézve)

Már nem ősz . . .
még nem tavasz . . .
most nem nyár . . .

csak február:
jégtáblák
úsznak
a Dunán . . . . .
jégostyák
jégszigetek
kerítik be
a Margit-
szigetet
és hidak torkában
pár ezer sirályt
köszönt a jég ha
érette kiállt s
kiált

.....
Herceg! te mondd tovább!
én még itt valék
de hideg február
és nagyon elég . . .

Kérdések kérdése

„Egy kör az azúrba — fölöttünk
ölyvként az idő lebeg át...”

(St. Augustin Doinaş)

Mit kezdhetsz
mit veszíthetsz velem
illeszd a kérdéseket
szárnyadra barátom
de ne lökj a homokzsák-sivatagba
mint tervszerűen elhagyhatót
ki nem szól mert néma súly
de még érzékeli a honnan-hová
zuhanás relatív izgalmát
lehet még egyszer beszédes emlékező
az ellebegő ölyvről
a kékség keretezte történetben
s különben is: nem tudhatjuk
hogy főntről vagy ama mélységekből
közelít-e az Isten derűs futára
s milyen hírrel lepi meg az életükkel
annyira elfoglalt porszemeket?

Félelmen túli...

*Hogy fényesednek az éjszakák!
amint élesednek a kések,
de a félelmes pengé-arzenált
kicsorbíthatja az ÉNEK.*

*Aki a félelmen túli tartomány
dalokra elszánt kölyke,
jól tudja miért e földi ágy,
s miért a csillagok —: fölötte.*

A fiú naplójából

*... és a csillagos estben ott susog immár harminc
évgyűrűjével a drága júdásfa: ezüstnyár rezege
susog a homály követeinek útján s kitünteti őket
lehulló ezüst-tallérokkal érdemeik szerint illón ...
... és ha jön a nyüszítve támadó gyávaság
a rémület hókuszpókusza? — akkor eljönnek ablakod
alá a szegényes alkuvások vénei-ifjai mint mindenre
elszánt hittérítők s beárad a dögszag: a teltömött
gyomor békessége meg az ígéretekkel megtelt szemek
tőcsafénye és fénytelen homálya ...
... csupán el kéne hinned ... de nem hiszed hogy éppen
ők jöttek-szöktek el s maszkarából hogy éppen ők
azok a független kuttyák kik ideológiamentes csontokon
tökéletesítik a fölösleges morgást-harapást ...
... nem tudom még hogyan viselem tartósan a szegényt
hogy együtt néztük ugyanazt az eget folyót hangyafészket
és másképp vert a szívem másért pirultam el
másért szorult ökölbe a kezem és másképp láttam
ugyanazt a fát ezüstlő éveinkkel sújtva súlyos emlékek
alatt recsegni-ropogni-hajladozni büszkén
de ha több szegény is társul velem akkor is csak így
mondhatom: míg a szem él látni kell fele-Barátaim! ...*